

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6972/2023
26.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владан Костић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., као правног следбеника сада пок. ВВ, чији је пуномоћник Војислав Бабић, адвокат из ..., због стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 18060/20 од 01.12.2022. године, у седници одржаној 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 18060/20 од 01.12.2022. године.

Образложење

Решењем Другог основног суда у Београду П 1312/11 од 27.11.2019. године, одбачен је предлог за понављање поступка туженог поднет 30.10.2013. године.

Виши суд у Београду је решењем Гж 18060/20 од 01.12.2022. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио решење Другог основног суда у Београду П 1312/11 од 27.11.2019. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења на основу члана 399. у вези са чланом 412. став 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на које овај суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, пресудом Другог општинског суда у Београду П 6625/04 од 31.10.2008. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је сада пок. ВВ да тужиоцу на име неоснованог обогаћења исплати 1.586.161,74 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2007. године до исплате. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев у делу за исплату већег износа преко досуђеног, и то за 2.078.415,50 динара, са припадајућом законском затезном каматом, као неоснован. Ставом III изреке, утврђено је да не постоји потраживање тужене ВВ према тужиоцу од 110.000 евра. Ставом IV изреке, одбијен је приговор

стварне ненадлежности суда. Ставом V изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка као неоснован. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2052/10 од 03.11.2010. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Другог општинског суда у Београду П 6625/04 од 31.10.2008. године у ставу првом и трећем изреке.

Тужена ВВ је 30.10.2013. године поднела предлог за понављање поступка, позивајући се на разлоге прописане чланом 422. став 1. тачка 1., 2. и 3. Закона о парничном поступку. У предлогу је навела да јој због незаконитог поступања, а нарочито пропуштањем достављања, није дата могућност да расправља пред судом, јер јој до дана подношења захтева није достављена одлука ревизијског суда. Уз то, тужена није могла бити странка у поступку, а заступало је лице које није адвокат. Такође је као разлог наведено да се одлука суда заснива на лажном исказу вештака.

Одлучујући о предлогу за понављање поступка, нижестепени судови су применом члана 422., 424. и 426. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04) предлог одбацили као непотпун, оценивши да разлог из члана 422. став 1. тачка 3. не може бити законски основ за понављање поступка због тога што подносилац предлога за своје наводе није доставила доказе, и да је у погледу разлога из тачке 1. предлог неблаговремен, с обзиром да је одлука апелационог суда примљена од стране пуномоћника туженог 30.01.2011. године, па је предлог поднет по истеку законског рока од 30 дана.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су одлучили нижестепени судови када су одбацили предлог тужене за понављање поступка.

Према члану 422. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04), поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити, између осталог, ако којој странци незаконитим поступањем, а нарочито пропуштањем достављања, није била дата могућност да расправља пред судом (тачка 1.); ако је у поступку као тужилац или тужени учествовало лице које не може бити странка у поступку, или ако странку која је правно лице није заступало овлашћено лице, или ако парнично неспособну странку није заступао законски заступник, или ако законски заступник, односно пуномоћник странке није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, уколико вођење парнице, односно вршење појединих радњи у поступку није било накнадно одобрено (тачка 2.); ако се одлука суда заснива на лажном исказу сведока или вештака (тачка 3.).

Према одредби члана 424. став 1. истог закона, предлог за понављање поступка подноси се у року од 30 дана и то у случају из члана 422. тачка 1. закона, од дана кад је одлука достављена странци, а у случајевима из члана 422. тачка 3.-5. закона од дана кад је странка сазнала за правноснажну пресуду у кривичном поступку, ако се кривични поступак не може спровести, онда од дана кад је сазнала за обуставу тог поступка или за околности због којих се поступак не може покренути.

Одредбом члана 425. закона прописано је да се предлог за понављање поступка подноси увек суду који је донео одлуку у првом степену (став 1.); у предлогу се нарочито морају навести: законски основ по коме се тражи понављање, околности из којих произлази да је предлог поднет у законском року и докази којима се поткрепљују наводи предлагача.

Одредбом члана 426. тог закона прописано је да неблаговремене (члан 424.), непотпуне (члан 425. став 2.) или недозвољене (члан 424.) предлоге за понављање поступка одбациће решењем председник већа без одржавања рочишта.

Полазећи од наведеног, правилан је закључак нижестепених судова да је предлог тужене за понављање поступка непотпун у делу којим тражи понављање поступка из разлога прописаних чланом 422. тачка 2. и тачка 3. Закона о парничном поступку који се примењује у конкретном случају, јер тужена уз предлог није доставила доказе којима би поткрепила своје наводе, те да је неблаговремен у делу у коме се тражи понављање поступка из разлога прописаног чланом 422. тачка 1. Закона о парничном поступку. Притом, у смислу тада важећег Закона о парничном поступку и то одредбе члана 90., пуномоћнику тужене у том поступку, њеном сину, издато је пуномоћје за заступање у тој правној ствари у коме нису ближе одређена овлашћења пуномоћника, па је на основу таквог пуномоћја пуномоћник био овлашћен да предузме све радње у поступку, па и да поднесе предлог за понављање поступка, за коју радњу му у смислу те законске одредбе није било потребно посебно овлашћење.

Чињеница да је у образложењу другостепеног решења погрешно означено име тужене је без утицаја, јер је реч о очигледној грешци у писању која се у свако доба може отклонити.

Из напред наведених разлога, оцењени су као неосновани наводи ревизије и на основу чл. 405. и 412. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић